

Udskriftsdato: 19. december 2025

KEN nr 9142 af 19/03/2014 (Gældende)

Pressenævnets kendelse i sag nr. 13-70-00585

Ministerium: Justitsministeriet

Journalnummer: 13-70-00585

Pressenævnets kendelse i sag nr. 13-70-00585

Resumé

Randers Amtsavis skrev kritisk om løn- og arbejdsforhold for en polsk medarbejder hos en dansk landmand og et vikarbureaus formidling af arbejdskraften. Journalisten ringede én gang til vikarbureauet, men fik ikke fat i indehaveren og lagde ingen besked. Det er ikke godt nok, mener Pressenævnet.

Pressenævnets begrundelse og afgørelse:

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at oplysninger, som kan være skadelige, krænkende eller virke agtelsesforringende for nogen, skal efterprøves i særlig grad, inden de bringes, først og fremmest ved forelæggelse for den pågældende. Forelæggelse bør ske således, at der gives den adspurgte rimelig tid til at svare, jf. punkt A.1.

Pressenævnet finder, at oplysningerne om [Vikarbureauet] ApS' formidling af arbejdskraft kan være krænkende for selskabet, hvorfor de skulle have været efterprøvet i særlig grad, først og fremmest ved forelæggelse for klager inden offentliggørelse.

Parterne har ikke afgivet fuldt de samme oplysninger om en telefonsamtale mellem journalisten fra Randers Amts Avis og en medarbejder hos [Vikarbureauet] ApS, hvor journalisten forsøgte at træffe [Indehaveren]. Pressenævnet finder imidlertid at kunne lægge til grund, at journalisten under denne telefonsamtale ikke kunne komme i kontakt med [Indehaveren], og at journalisten ikke lagde en besked til ham eller på anden måde gjorde yderligere forsøg på at forelægge [Indehaveren] oplysningerne i artiklerne og indhente hans eventuelle kommentarer.

Pressenævnet finder, at det ikke var tilstrækkeligt, at Randers Amts Avis kun foretog ét telefonopkald i forsøget på at træffe [Indehaveren], og at avisen undlod på anden måde, herunder ved at lægge en besked til ham, at forelægge [Indehaveren] oplysningerne i artiklerne. Det forhold, at Randers Amtsavis bragte citater fra [Indehaveren]s udtalelser til andre medier, og at avisen efterfølgende den 18. november 2013 bragte hans kommentarer, kan ikke føre til et andet resultat. Nævnet udtaler derfor kritik af Randers Amtsavis for ikke at foretage tilstrækkelige udfoldelser for at forelægge klager oplysningerne i artiklerne inden offentliggørelsen.

I medfør af medieansvarslovens § 49 pålægger Pressenævnet herefter den ansvarshavende redaktør af Randers Amtsavis og amtsavisen.dk at offentliggøre følgende:

”[rubrik]

Pressenævnet: Ét telefonopkald ikke nok

[underrubrik]

Randers Amtsavis får kritik.

[tekst]

Randers Amtsavis bragte i november 2013 nogle kritiske artikler om løn- og ansættelsesvilkår for en polsk medarbejder hos en dansk landmand. Det danske vikarbureau, [Vikarbureauet] ApS,

havde formidlet arbejdsforholdet. Avisen forsøgte forgæves at indhente vikarbureauets kommentarer ved at ringe én enkelt gang til firmaet.

I artiklerne blev vikarbureauet, der havde formidlet kontakten mellem landmanden og den polske medarbejder, omtalt.

Randers Amtsavis ringede til vikarbureauet én gang, hvor journalisten fik fat i en medarbejder hos vikarbureauet, men efterlod ikke en besked. Journalisten forsøgte heller ikke på anden måde at få fat i indehaveren.

Pressenævnet anser det ikke tilstrækkeligt, at Randers Amts Avis kun foretog ét telefonopkald i forsøget på at træffe indehaveren, og at avisen undlod på anden måde, herunder f.eks. ved at lægge en besked til ham, at forelægge ham oplysningerne i artiklerne. I stedet for at lade vikarbureauet svare på kritikken, havde Randers Amtsavis citeret indehaverens udtalelser til andre medier. Desuden bragte avisen fire dage senere indehaverens kommentarer, men det finder Pressenævnet ikke er godt nok. Resultatet er derfor, at Randers Amtsavis får kritik af Pressenævnet.

Pressenævnet har pålagt os at bringe ovennævnte meddelelse. Hele kendelsen fra Pressenævnet kan læses på nævnets hjemmeside: pressenaevnet.dk.”

Pressenævnet bemærker, at nævnet i sin årsberetning for 2005 præciserede praksis vedrørende offentliggørelse på internettet. En kendelse bør bringes i mediet i en periode, der svarer til den tid, i hvilken den påklagede artikel har været bragt, og der bør oprettes et link til kendelsen fra artiklen, hvis denne fortsat bringes på hjemmesiden.

[Vikarbureauet] ApS har klaget til Pressenævnet over en artikel bragt i Randers Amtsavis og på amtsavisen.dk den 14. november 2013, idet selskabet mener, at god presseskik er tilsidesat.

Sagen er behandlet sammen med sag nr. 13-70-00586, [Vikarbureauet] ApS mod Fagbladet 3F, hvor der er klaget over lignende omtale.

1 Sagsfremstilling

Randers Amtsavis bragte den 14. november 2013 på side 10-11 nogle kritiske artikler om løn- og ansættelsesvilkår for en polsk medarbejder hos en dansk landmand.

[Vikarbureauet] ApS har klaget over artiklen ”[Vikarbureauet]: »Ikke kutyme at sende østarbejdere hjem«”. Samme dag blev bragt yderligere tre artikler under overskrifterne ”3F: Uanstændigt at smide polsk arbejder på gaden”, ”Måtte selv gå 20 km til lægen” og ”Svinebonden: Mine medarbejdere har det godt”.

Det var [Vikarbureauet] ApS, der som vikarbureau havde formidlet kontakten mellem landmanden og medarbejderen.

Af artiklen ”3F: Uanstændigt at smide polsk arbejder på gaden” fremgår bl.a. følgende:

”[...]

Efter et kig på den polske medarbejders lønseddel har 3F konstateret, at den samlede udbetaling pr. time var cirka 30 kroner. Langt væk fra det han som ansat på en overenskomstdækket virksomhed, var berettiget til, understreget Flemming Otkjær [3F gruppeformand].”

Af artiklen ”Svinebonden: Mine medarbejdere har det godt” fremgår det, at [Vikarbureauet] ApS har udbetalt cirka 30 kroner pr. time til [Arbejderen]. Landmanden har betalt vikarbureauet [Vikarbureauet] ApS, der har stået for udbetalingen direkte til landmanden.

Af artiklen fremgår bl.a. følgende:

”HAVNDAL: Svindebonde [Landmanden] mener ikke, at han har behandlet polske [Arbejderen] dårligt. Den polske landarbejder var kommet til Danmark via vikarbureauet [Vikarbureauet], der før har været i medierne for at formidle billig østeuropæisk arbejdskraft til Danmark. [Landmanden] havde lejet [Arbejderen] herfra til 88 kroner i timen.

»Jeg vidste godt, at [Indehaveren] fra [Vikarbureauet] tog sig godt betalt, men så godt vidste jeg ikke,« pointerer han.

[...]

Af artiklen ”*Måtte selv gå 20 km fra Vinstrup til Randers [til lægen]*” fremgår bl.a. følgende:

”[...]

Udskiftet uden varsel

[...] Fredag 8. november fik [Arbejderen] af vikarvirksomheden [Vikarbureauet] beskeden om, at der ikke var mere arbejde til ham – hverken i Havndal eller resten af Danmark.

»Jeg havde flere gange i forløbet talt med [Vikarbureauet]. De havde ikke fortalt mig, at [landmanden] havde bedt om at få mig udskiftet. [Landmanden] havde heller ikke. Men fredag 8. november fortalte medarbejderen fra [Vikarbureauet], at jeg skulle finde en bus til Polen og rejse hjem, fordi [Landmanden] havde bedt om at få mig byttet, og fordi de ikke havde andet arbejde til mig.«

[...]

Var allerede fyret

Afskedigelsen af [Arbejderen] er der heller ikke noget at bemærke til, mener [Landmanden].

»En uge inden uheldet med hans hånd havde jeg meddelt vikarbureauet, at jeg gerne ville have en afløser. Der var meget i vejen. Han skulle tjekkes hele tiden. Man kunne ikke stole på ham, og så havde han konflikter med en kvindelig driftsleder, som han ikke ville rette sig efter, fordi hun var kvinde,« forklarer [Landmanden].

[Arbejderen] havde 14 dages opsigelse, og uheldet i svinestien, hvor en gris trampede på hans hånd, skete altså i opsigelsesperioden, forklarer [Landmanden].”

Af artiklen ”[Vikarbureauet]: »Ikke kutyme at sende østarbejdere hjem«” fremgår bl.a. følgende:

”HAVNDAL: Det har ikke været muligt for Randers Amtsavis at få en kommentar fra [Indehaveren], indehaver af vikarbureauet [Vikarbureauet]. Men om lønnen udtaler han til Fagbladet 3F:

»Løn og ansættelsesvilkår er i vikarbranchen en konkurrenceparameter og dermed en forretningshemmelighed, som vi ikke ønsker at diskutere offentligt. Vi er i et konkurrencepræget marked med mange vikarbureauer, som på samme måde som os udbyder arbejdskraft. Vi ønsker ikke at offentliggøre information, som kan svække vores markedsposition i forhold til konkurrenterne.

«Om hjemsendelsen skriver Landbrugsavisen:

»Ejeren af [Vikarbureauet], [Indehaveren], oplyser, at det ikke er kutyme, at firmaet sender arbejdsskadede østarbejdere hjem.

»Vi har fundet en bus til ham, så han kan komme hjem. Vi har ikke andet arbejde til ham pt.,« siger [Indehaveren].”

Artiklen blev samme dag bragt på avisens hjemmeside amtsavisen.dk.

Yderligere oplysninger

Avisen bragte den 18. november 2013 artiklen ”*Vikarbureauet: [Arbejderen] var ikke fyret*” med underrubrikken:

”Job. Den polske landarbejder, der i sidste uge hævdede at være blevet smidt på gaden, kunne være kommet gratis til sit hjem i Polen, hvor han kunne have ventet på nye vikaropgaver, påpeger vikarbureauet [Vikarbureauet].

Af artiklen fremgik følgende:

”HAVNDAL: Da avisen torsdag i sidste uge, fortalte om den polske landarbejder, [Arbejderen], blev der ikke bragt et svar fra [Indehaveren] målrettet avisen. [Indehaveren], indehaver af vikarbureauet, [Vikarbureauet], der havde for midlet kontakten mellem landmand [Landmanden] ved Havndal og [Arbejderen], har senere henvendt sig til avisen for at påpege, at [Arbejderen] ikke var afskediget fra vikarbureauet.

På hotel – eller hjem

»Når vores kunder beder om at få udskiftet vikaren, har vi to valgmuligheder, hvis der ikke er et andet job: vi kan sende vedkommende på hotel eller retur til hjemlandet. Her valgte vi at sende [Arbejderen] tilbage til Polen, indtil der var et andet arbejde til ham,« lyder forklaringen.

Uvisse forventninger

Hvordan kutymen er, når østarbejdere, som er rejst fra deres hjemland, ikke kan bruges det sted, de bliver hyret i Danmark, er svært at sige, oplyser [Indehaveren].

»Hvor længe og om der kommer noget arbejde til en vikar, der er røget ud fra sin arbejdsplads, kommer an på så meget: om det er en dygtig og vellidt medarbejder, og om det er sæson,« fortæller han.

[Arbejderen] havde været uarbejdsdygtig i 14 dage og blev smidt ud fra sin arbejdsplads med den begrundelse, at han var røget uklar med en driftsleder.

Hvilken opfattelse han havde af sin situation – om der ville være nyt arbejde til ham i Danmark – ved [Indehaveren] ikke. Han har ikke selv haft kontakten til [Arbejderen]. Det var en af firmaets polske medarbejdere, der talte med [Arbejderen].

Betalt bus

[Arbejderen]s kunne fra og med søndag 10. november, ikke længere bo på sit værelse, [Vejnavn og nummer] i Vinstrup. Da kom nemlig den vikar, der skulle afløse ham på svinefarmen. Han tog heller ikke imod den bus til Polen, som [Vikarbureauet] tilbød at sende. Han mente nemlig ikke, at han havde penge til bussen – hverken i Danmark eller Polen, fortalte han til Randers Amtavis, der snakkede med ham onsdag i sidste uge.

Men det er også en misforståelse, hævder [Indehaveren]. Bussen var nemlig bestilt og ville også blive betalt af [Vikarbureauet]. Hvordan kutymen er her, er også svært at sige. Det sker nemlig ikke særlig tit, at østeuropæiske vikarer har brug for at komme tilbage til deres hjemland i forbindelse med en arbejdsskade, oplyser han. Om det var blevet fortalt [Arbejderen], at hjemturen var på vikarbureauets regning, ved han ikke.

Havde været ved lægen

Sidst påpeger indehaveren af vikarbureauet, at det ikke er korrekt, når Randers Amtavis hævdede, at [Arbejderen] ikke blev hjulpet til lægen, efter at han 28. oktober kom til skade med sin hånd.

Af artiklen fremgik det, at den polske landarbejder ikke blev tilset før 4. november, hvor han selv gik de 20 kilometer fra Vinstrup til Randers.

Men landmand [Landmanden] kørte ham til lægen to dage efter uheldet 30. oktober, fremgår det af en journal, som [Indehaveren] har adgang til. Turen på gåben til Randers 4. november var i forbindelse med det andet tilsyn af hånden.

»Det er ikke vores og heller ikke vores kunders opgave, at køre en arbejder til lægen. Menneskeligt er det nok, hvad man kunne forvente. På den anden side har kunden haft ekstra travlt, nu da han havde en medarbejder mindre,« forklarer [Indehaveren].”

2 Parternes synspunkter

2.1 [Vikarbureauet] ApS' synspunkter

[Indehaveren] har anført, at det af artiklen ”*Ikke kutyme at sende østarbejdere hjem*” fremgår, at ”Det har ikke været muligt for Randers Amtsavis at få en kommentar fra [Indehaveren]”.

[Indehaveren] har oplyst, at journalisten har forklaret, at hun forsøgte at kontakte ham gennem firmaet, men at det ikke var muligt. Hun husker ikke præcist, hvornår eller på hvilket telefonnummer hun har ringet til [Vikarbureauet] ApS. Hun husker dog, at der er ringet fra hendes mobiltelefon. Selskabets telefonisystem registrerer alle ind- og udgående opkald. Det af journalisten angivne telefonnummer har imidlertid ikke kunnet findes, og ingen af selskabets medarbejdere husker at have talt med hende.

Uanset journalisten ringede eller ej var beskeden, at [Indehaveren] ikke skulle ringe tilbage, da journalisten selv ville ringe igen på et senere tidspunkt.

[Indehaveren] har anført, at Randers Amtsavis har bragt negative artikler om selskabet uden reelt at kontakte selskabet for kommentarer. I klagen til Pressenævnet har han anført, at han ønsker at få præciseret, at det ikke er i orden fra journalistens side at spare sig besværet med at få kommentarer fra selskabet.

2.2 Randers Amtsavis' synspunkter

Randers Amtsavis har anført, at avisen generelt giver en angrebent part rimelig tid til at komme til orde. I den konkrete sag ringede avisens journalist til firmaet, der dog ikke kunne sætte journalisten i forbindelse med [Indehaveren]. Avisen forsøgte således at få fat i [Indehaveren] – men uden held. Journalisten citerede i stedet [Indehaveren]s udtalelser til Fagbladet 3F og Landbrugsavisen.

Dagen efter offentliggørelsen talte avisens journalist med [Indehaveren]. Journalisten forelagde [Indehaveren] kritikken, som blev kommenteret. På den baggrund skrev journalisten en ny artikel, som over otte spalter blev bragt i avisen den 18. november 2013, og som præsenterede den angrebne parts version af sagen. Inden artiklens offentliggørelse havde [Indehaveren] artiklen til gennemlæsning og påpegede enkelte fejl, som journalisten rettede, inden artiklen blev bragt.

3 Pressenævnets begrundelse og afgørelse:

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget: Hanne Schmidt, Inger Bach, Lene Sarup og Marianne Druedahl.

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at oplysninger, som kan være skadelige, krænkende eller virke agtelsesforringende for nogen, skal efterprøves i særlig grad, inden de bringes, først og fremmest ved forelæggelse for den pågældende. Forelæggelse bør ske således, at der gives den adspurgte rimelig tid til at svare, jf. punkt A.1.

Pressenævnet finder, at oplysningerne om [Vikarbureauet] ApS' formidling af arbejdskraft kan være krænkende for selskabet, hvorfor de skulle have været efterprøvet i særlig grad, først og fremmest ved forelæggelse for klager inden offentliggørelse.

Parterne har ikke afgivet fuldt de samme oplysninger om en telefonsamtale mellem journalisten fra Randers Amts Avis og en medarbejder hos [Vikarbureauet] ApS, hvor journalisten forsøgte at træffe [Indehaveren]. Pressenævnet finder imidlertid at kunne lægge til grund, at journalisten under denne telefonsamtale ikke kunne komme i kontakt med [Indehaveren], og at journalisten ikke lagde en besked til ham eller på anden måde gjorde yderligere forsøg på at forelægge [Indehaveren] oplysningerne i artiklerne og indhente hans eventuelle kommentarer.

Pressenævnet finder, at det ikke var tilstrækkeligt, at Randers Amts Avis kun foretog ét telefonopkald i forsøget på at træffe [Indehaveren], og at avisen undlod på anden måde, herunder ved at lægge en besked til ham, at forelægge [Indehaveren] oplysningerne i artiklerne. Det forhold, at Randers Amtsavis bragte citater fra [Indehaveren]s udtalelser til andre medier, og at avisen efterfølgende den 18. november

2013 bragte hans kommentarer, kan ikke føre til et andet resultat. Nævnet udtaler derfor kritik af Randers Amtsavis for ikke at foretage tilstrækkelige udfoldelser for at forelægge klager oplysningerne i artiklerne inden offentliggørelsen.

I medfør af medieansvarslovens § 49 pålægger Pressenævnet herefter den ansvarshavende redaktør af Randers Amtsavis og amtsavisen.dk at offentliggøre følgende:

”[rubrik]

Pressenævnet: Ét telefonopkald ikke nok

[underrubrik]

Randers Amtsavis får kritik.

[tekst]

Randers Amtsavis bragte i november 2013 nogle kritiske artikler om løn- og ansættelsesvilkår for en polsk medarbejder hos en dansk landmand. Det danske vikarbureau, [Vikarbureauet] ApS, havde formidlet arbejdsforholdet. Avisen forsøgte forgæves at indhente vikarbureauets kommentarer ved at ringe én enkelt gang til firmaet.

I artiklerne blev vikarbureauet, der havde formidlet kontakten mellem landmanden og den polske medarbejder, omtalt.

Randers Amtsavis ringede til vikarbureauet én gang, hvor journalisten fik fat i en medarbejder hos vikarbureauet, men efterlod ikke en besked. Journalisten forsøgte heller ikke på anden måde at få fat i indehaveren.

Pressenævnet anser det ikke tilstrækkeligt, at Randers Amts Avis kun foretog ét telefonopkald i forsøget på at træffe indehaveren, og at avisen undlod på anden måde, herunder f.eks. ved at lægge en besked til ham, at forelægge ham oplysningerne i artiklerne. I stedet for at lade vikarbureauet svare på kritikken, havde Randers Amtsavis citeret indehaverens udtalelser til andre medier. Desuden bragte avisen fire dage senere indehaverens kommentarer, men det finder Pressenævnet ikke er godt nok. Resultatet er derfor, at Randers Amtsavis får kritik af Pressenævnet.

Pressenævnet har pålagt os at bringe ovennævnte meddelelse. Hele kendelsen fra Pressenævnet kan læses på nævnets hjemmeside: pressenaevnet.dk.”

Pressenævnet bemærker, at nævnet i sin årsberetning for 2005 præciserede praksis vedrørende offentliggørelse på internettet. En kendelse bør bringes i mediet i en periode, der svarer til den tid, i hvilken den påklagede artikel har været bragt, og der bør oprettes et link til kendelsen fra artiklen, hvis denne fortsat bringes på hjemmesiden.

Afgjort den 25. marts 2014